

6. SZOCIÁLIS RENDSZERÜNK

Az őskapitalista gazdasági rendszer és a liberális társadalom a legkevésbé sem veszi figyelembe sem az egyén, sem a közösség érdekeit.

Társadalmunk darabokra hullott, mindenki egymaga, egyedül a saját érdekeit nézve próbál boldogulni, és ma már lassanként ott tartunk, hogy egy működő „mikrocsalád” – apa, anya, egy szál gyermek – is csodaszamba megy, nemhogy egy boldogan élő nagycsalád. A helyi közösségek nagy része szét lett verve, egyetlen korosztály, egyetlen társadalmi réteg sem számíthat már támogatásra sehonnan.

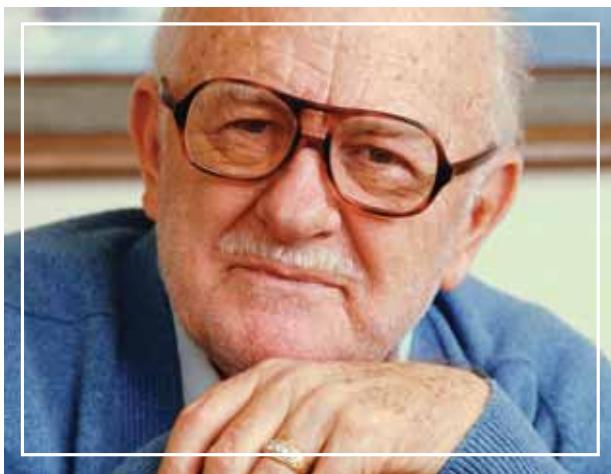
A Zöld Párt® számára nagyon fontos, hogy a társadalom tagjai ismét egymásra találjanak, a megélhetési dzsungelharc visszaszoruljon, az egymás ellen vívott értelmetlen ütközetek megszűnjenek, és embertársainkban ne riválist, hanem sorstársakat lássunk. Ennek érdekében mi a valóságban kívánjuk megteremteni a munkavállalók védelmét, a nyugdíjasok létbiztonságát és a gyermekvállalás anyagi lehetőségeit, de ugyanakkor felszámoljuk a szociális rendszerrel való visszaéléseket is. Ha van termelés, helyre áll a társadalmi biztonság, és jut elegendő pénz a nyugdíjak mellett a szociális kiadásokra is.

A szociálpolitika a mai politikusi körökben a legkedveltebb és egyúttal legegységesebb sláger. Olyan szépen hangzik és „népszerűvé” tesz – miközben birkaként tereli be a választó tömegeket az egyedül üdvözítő politikai párt karámjába.

Ha ezek a pártok a közalkalmazottaknak fizetésemelést ígérnek, az „szociálpolitika”. Ha ugyanezek a pártok a munkavállalók vagy a nyugdíjasok kívánságainak, javaslatainak figyelembevételét ígérik: ez is „szociálpolitika”.

Ha különböző fórumokon a kisnyugdíjasok, a pályakezdő pedagógusok vagy a hátrányos helyzetű családok közismert és megoldásra váró problémáin csámcsogva gittegyleteket alapítanak: részükről az is „szociálpolitika”...

...és a nép újból és újból belesétál ebbe az egyszerű, de annál hatásosabb politikai csapdába, valahányszor a pártok belefújnak a szociálpolitikai „varázsfuvolába”.



Tudomásul kellene venni, hogy a szociálpolitika legfőbb rendszerező elve a következő: **AZ ÁLLAM, A TÁRSADALOM LEGFŐBB TÖRVÉNYE A KÖZJÓ, AZ EGÉSZ MAGYAR NEMZET JÓLÉTÉNEK BIZTOSÍTÁSA!**

Ez a valódi szociálpolitika, amelyről nem elég beszélni vagy ígérgetni, hanem a gyakorlatban, a való életben kell végre megvalósítani.

A manapság szociálpolitikának nevezett intézkedések sorozata tehát valójában nem más, mint egyfajta „kisebbségi politika”, amelyet leginkább az aktuális érdekek vagy a „szavatvásárlás” ösztönöz. Ilyen módon – a közérdek teljes figyelmen kívül hagyásával – a pártok és bizonyos csoportok érdekérvényesítési politikát folytatnak, miközben felelőtlenül ígéretnek, ráadásul úgy, hogy maximálisan tudatában vannak az ígéreteik teljesíthetetlenségének!

Aljas és egyben nevetséges dolog szociálpolitikáról beszélni egy olyan helyzetben, amikor a világpolitika és a pénz hatalom mesterkedéseinek következtében, a gazdasági világválság kellős közepén Magyarország a politikai, gazdasági és pénzügyi tehetetlenség állapotában van.

A mai magyar szociálpolitika csak kijátssza egymás ellen a különböző társadalmi rétegeket, az egyiknek a másik rovására ígéret és eközben egymásnak uszítja őket.

A párthivek esetében különböző személyiségekből álló, jelentős tömegekről van szó, melyet legfőképp csak a gyűlölet és az irigység érzése egyesít, ráadásul a nemzet másik fele ellen – miközben magasabb rendű eszmerendszerről, vagy szellemi-szervezeti egységről szó sincsen.

Nem csoda hát, hogy ilyen módszerekkel nem sikerül megoldani a szociális kérdéseket sem. Nem sikerülhet, mert a gyűlöletre gyűlölet, a kizsákmányolásra pedig kizsákmányolás és elnyomás a válasz. Ily módon nem tud létrejönni párbeszéd vagy társadalmi megegyezés, míg végül nem marad más, csak romhalmaz.

A Magyar Szociális Zöld Párt számára – ahogy ez a nevéből is következik – elsődleges és ennek következtében rendkívül fontos a társadalmi gondoskodás és az emberközpontság megteremtése, mert ez az egyetlen kivezető út az emberiség legégetőbb problémái és a környezeti kihívások megoldásának lehetőségére.

Azt valljuk, hogy **amíg az emberek zsebe üres, a gyomruk pedig korog, addig nem lesznek képesek még a legalapvetőbb bajok felszámolására sem, nemhogy a III. évezred katasztrófáinak kivédésére.**

Jólét és biztonság nélkül a környezetvédelem szinte senkit nem fog érdekelni, és addig erről nincs is mit beszélni, mert ma még az emberek 80%-ának az egyéni problémák megoldása messze fontosabb, mint a közösséget érintő, és várhatóan „csak” a jövőben bekövetkező ökológiai válság.



Egy magasabb életszínvonal, vagyis inkább életminőség esetén ez egészen másként fog majd festeni (amit jól szemléltet, hogy a fejlettebb országokban a zöld pártok már rég a parlamentbe kerültek), hisz az egyik napról a másikra való élés, illetve a létért és a megélhetésért folyó küzdelem helyett már lesz ideje és igénye is az embereknek arra, hogy elgondolkozzanak a nem túl biztató, de azért védhető, javítható és élhető jövőről. Akkor majd eljutunk ahhoz a természetben már jól működő alapállapothoz, miszerint a saját fészünkbe nem piszkítunk...

E témához való természetes és együttműködő hozzáállásunkból adódik, hogy **a szociálpolitika területére vonatkozó kezdeményezéseink nem egyedül a lokális vagy csak bizonyos társadalmi csoportokat érintő problémákkal, hanem a nemzet egészét súlytó gondokkal foglalkoznak.**

A számunkra – és szerintünk minden magyar állampolgár számára – valóban fontos, tényleges szociálpolitikai kérdéseket és feladatokat az alábbiakban összegezzük.

1. A nyugellátási rendszer nagyvonalú újjászervezése a nyugdíj-előtakarékossági ágazat újbóli államosítása által.

2. Szociális segély munkaképes embernek csak közmunkáért járjon. A rokkantsági segélyt csak orvosi bizottság alapos vizsgálata után folyósítsák.

3. Véget kell vetni annak az embertelen és életellenes felfogásnak, hogy egy gyermek születését anyagi megfontolás és az abból való megélhetés ösztönözze a családszeretet és a gondoskodás felelőssége helyett.

A jelenlegi családtámogatási rendszer ennek a tendenciának az elharapódzására, a felelőtlen gyermekvállalásra ösztönzi az egyébként is kiszolgáltatott helyzetben lévő szegény családokat, és ezermilliárdos pazarlást eredményez évente, hisz ennek a pénznek csak elenyésző része fordítódik valóban a gyerekekre.



A megoldás egyszerű: meg kell szüntetni az alanyi jogon járó pénztámogatást. Gyermekvállalás esetén csak akkor járjon családi pótlék, ha valamelyik szülő igazolni tud legalább 3 év munkaviszonyt, fél évnél nem hosszabb megszakítással.

Ebben az esetben minimálisan biztosított annak a feltétele, hogy a születendő gyermek nem fog kárt szenvedni az anyagi háttér hiányából fakadóan, és így ellátásához megvan az alapfeltételek. A fejlődése és a jövője szempontjából is kedvezőbb kilátások nyílnak meg ekkor, mint egy állandó pénztelenségben szenvedő, a létfenntartását biztosítani nem tudó család esetében.

Ezen elvárásoknak megfelelő családok esetében a született gyermek után az igazolt jövedelem 150%-át kapják meg három éven keresztül.

Ennek két kedvező hatása is lesz: egyrészt azok a fiatal párok is vállalnának gyermeket, akik az elszegényedéstől, a munkahelyük, jövedelmük elvesztésétől félve nem mernek. Másrészt **a gyermek egészséges körülmények között, az édesanyjával töltheti élete első három évét.** Természetesen a támogatásban részesített anya a támogatás ideje alatt nem létesíthet munkaviszonyt.

4. Azok a szegény családok, amelyek – korábbi munkaviszony hiányában – nem lennének jogosultak a 3. pontban leírt támogatásra, természetbeni juttatást kapjanak az üzletekben élelmiszerre, háztartási cikkekre, ruházatra és gyógyászati eszközökre beváltható névre szóló utalványok fejében, melynek másokra való átruházása büntetendő lenne.

5. A „putrisodás” visszaszorítását segítené, ha az állami-önkormányzati lakások kiutalása terén az egykori csehszlovák modellt követnénk. Az a szegény család, amelyiknek megszületett az ötödik gyermeke, csak egy adott helyen juthasson lakáshoz, és csak egyszer. A megélhetési „gyerekszülés” így hamar visszaszorulna, mert nem jelentkezne vonzerőként a nagy értékű ingatlanok kiutalása, és tényleg **csak az vállalna gyermeket, aki felelősséggel tudja felnevelni és el is tudja majd látni.**

6. Az abortuszok rettentően kártékony társadalomerkölcsi és egészségügyi hatása miatt megtiltanánk a magzatok elpusztítását, kivéve orvosilag indokolt és különleges esetekben. Sokan érvelnek azzal, hogy a magzatgyilkosság „a nő magánügye”. Ez a helytelen szemlélet azonban a női nem leértékeléséhez, a társadalmi kapcsolatok és erkölcsök általános zülléséhez, elmocskolódásához vezet, ráadásaként pedig lelkileg és fizikálisan is sérült nők tömegét termeli ki.

Mindezek elkerülésére országos felvilágosító kampányba kell kezdeni, hogy a liberálisnak mondott világszemlélet e borzalmas hozadékát feltárjuk a fiatalok előtt.

Elfogyó társadalmunkban a családszerető, az anyaságra készülő nő és a gyermek az egyik legfontosabb érték.

Egy „zöld” állam senkit nem hagy cserben, ilyen esetekben főként.

